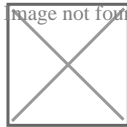

18 Μαρτίου 2016

Μια αλησμόνητη εκδρομική εμπειρία στο Αργυρόκαστρο

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Η αναγγελία της εξόρμησης στην Αλβανία και συγκεκριμένα στο Αργυρόκαστρο για το Σαββατοκύριακο της Τυρινής - στα πρόθυρα της Σαρακοστής - γέννησε αυτή τη φορά μια γλυκιά προσμονή. Θα τολμούσα να την πω λυτρωτική, γιατί ήταν υπόσχεση αυτή η επίσκεψη. Ήταν υπόσχεση θύμησης, μνημόσυνο σε ξεχασμένους ήρωες που αφήσαμε πίσω μας τον Μάη που μας πέρασε, μαζί με τους συνταξιδιώτες μου, στην εκδρομική ευκαιρία, οργανωμένη και τότε από τον Σύλλογο Ορθόδοξης Εξωτερικής Ιεραποστολής «**Φως Χριστού**», που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη.

Το προσκύνημα αυτό ήταν συνταιριασμένο στο συγχωρητικό κλίμα των ημερών: επίσκεψη-ξενάγηση στο Καλπάκι, πέρασμα στο αλβανικό έδαφος και μνημόσυνο στο επίσημο νεκροταφείο Ελλήνων πεσόντων στους Βουλιαράτες και στη μονή

Αγίου Νικολάου - περιοχή της Κλεισούρας - στο εκεί νεκροταφείο που «παλεύει» να γίνει επίσημο και επίσκεψη και διανυκτέρευση στο ιστορικό Αργυρόκαστρο, όπου, Κυριακή της Τυρινής, θα σφράγιζε την εκδρομή μας η κοινή Θεία Λειτουργία και ο Εσπερινός της Συγχώρησης, με τους εκεί ορθόδοξους αδελφούς μας.

Πολλά γνωστά πρόσωπα, με την ίδια ανοιχτόκαρδη διάθεση -ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των υπευθύνων του συλλόγου κυρίως- στο ξεκίνημα, το πρωινό του Σαββάτου, παρά την άσχημη, δακρύβρεχτη διάθεση του καιρού. Με την ίδια διάθεση μας υποδέχτηκε ο καιρός και στον πρώτο σταθμό μας, στο Καλπάκι, όπου στο μικρό στρατιωτικό μουσείο, με τη βοήθεια των στρατευμένων μας, προσεγγίσαμε διεξοδικότερα και αντιληφθήκαμε τη σημασία της αντοχής των συνόρων μας το '40-στην ομώνυμη γραμμή άμυνας- αλλά και της δοξασμένης προέλασης των πατεράδων μας στην πάλαι ποτέ Βόρεια Ήπειρο! Το ύφος του καιρού δεν άλλαξε και στο πέρασμά μας στο αλβανικό έδαφος από τα σύνορα της Κακαβιάς. Σε λίγο, το ίδιο μετεωρολογικό σκηνικό μας συνόδευε μουντό στους Βουλιαράτες: μπροστά στο μοναδικό επίσημο νεκροταφείο Ελλήνων πεσόντων του '40, ενώσαμε τις δεήσεις μας για ανάπαυση των πατέρων μας, ξεπληρώνοντας το χρέος που υποσχεθήκαμε τον περασμένο Μάιο. Αφήνοντας παρακαταθήκη τους ήχους του εθνικού μας ύμνου μαζί με το στεφάνι μας, φιλοξενηθήκαμε στο οικοτροφείο θηλέων, δραστηριοποιημένο με την εποπτεία της αλβανικής ορθόδοξης εκκλησίας και μοιραστήκαμε τα κόλλυβα της ανάπαυσης.

Τις επόμενες ώρες, περασμένο μεσημέρι πια, που δεν το καταλάβαινες μέσα στη βροχινή ατμόσφαιρα, βιώσαμε το ίδιο σκηνικό στη μονή του Αγίου Νικολάου, στην περιοχή της Κλεισούρας. 99 τα χωριά της ελληνικής ομογένειας παλεύουν να «κρατήσουν» και μεις εκεί μαζί τους, στο έδαφος της Δρόπολης με τη συντροφιά του ποταμού Δρίνου που συναντάει τον Αώο ποταμό μέσα στα βουνά και τις κορφές τις σπαρμένες με τα οστά των προγόνων μας που αντιστάθηκαν... Εκεί παρόντες, με τη γυαλάδα στα μάτια, σ' ένα νεκροταφείο που η ορθόδοξη εκκλησία της Αλβανίας προσπαθεί να το αναγνωρίσει επίσημο, δεόμαστε για ανάπαυση, που πρώτοι εμείς βιώνουμε λυτρωτικά.

Με τη συνδρομή των πληροφοριών της καλοδιάθετης κυρίας Ευαγγελίας- της συνοδού που μας «δώρισε» ο σεβαστός μητροπολίτης Αργυροκάστρου κ. Δημήτριος- οδεύουμε για το Αργυρόκαστρο με συντροφιά τους προβληματισμούς μας για τον αγώνα των αδελφών μας που παλεύουν: να μην ερημώσει κι άλλο ο τόπος, να κρατηθούν οι νέοι με τα σχολεία ανοιχτά, πόθος και αγωνία της εκκλησίας που «προσπαθεί» με το οικοτροφείο στους Βουλιαράτες και την εμβληματική προσφορά της αδελφής Μαρίας, δεκαέξι χρόνια τώρα. Οι προβληματισμοί μας παίρνουν κι άλλη δύναμη με την άμεση γνωριμία του «κάστρου της πριγκίπισσας Αργυρώς»: η παλιά πόλη, αναγνωρισμένη στον κατάλογο Παγκόσμιας κληρονομιάς από το 2005, με τα καλντερίμια και τις πλακοστρωμένες στέγες, στεφανώνεται από το μεσαιωνικό κάστρο, μουσείο αρμάτων σήμερα, που αντηχεί ακόμα τις φωνές της φυλακής.

Με το ξημέρωμα της Κυριακής της συγχώρησης οι προβληματισμοί μας γίνονται συγκίνηση και η γυαλάδα στα μάτια λυτρωτική ανακούφιση: στη φιλόξενη Θεία Λειτουργία στον ναό της Μεταμόρφωσης, μαζί με τους αδερφούς μας νιώθουμε τον αξιοπρεπή αγώνα τους και συμπροσευχόμαστε: Κύριε ελέησον, Μόσι ρόζο, μαζί αδιάλειπτα. Έμπνευση; Οι νέοι άνθρωποι στα ψαλτήρια, κορίτσια κι αγόρια που δέονται με την ευλογημένη επιστασία του ιεράρχη τους. Κορύφωση; Η κοινή συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Πανηγύρι; Η φιλοξενία στο ολοκαίνουριο εννιάχρονο σχολείο, με το ελληνικό και το αλβανικό μαθησιακό του πρόγραμμα, την «Πνοή Αγάπης» - υλοποιημένη έμπνευση καρδιάς του αρχιεπισκόπου Αλβανίας κ. Αναστασίου. Αγκαλιά; Η προσφορά της ζεστής γιορτής από τις αθώες φωνούλες και η αγαπητική προσφορά στα μάτια των εμπνευσμένων εκπαιδευτικών και των υπευθύνων. Η πηγαία ανάταση ψυχής στο φιλόξενο τραπέζι της αρχοντιάς - όχι της χλιδής, το τονίζω - που ακολούθησε, στο οικοτροφείο στους Βουλιαράτες και ο καταλυτικός Εσπερινός της Συγχώρησης, στο αυτοσχέδιο εκκλησάκι, στον ίδιο χώρο, αντάμωσε τη γυαλάδα στα μάτια και ζέστανε αδερφικές αγκαλιές.

Με τις ευλογίες του επισκόπου Αργυροκάστρου Δημητρίου, πήραμε τελικά τον δρόμο για τα ελληνικά σύνορα... Μα τα σύνορα της καρδιάς μας είχαν αλωθεί και τα μάτια μας κοιτούν την ευλογημένη γυαλάδα στα μάτια των αδελφών μας προσμένοντας...

Για μια αγωνιστική Σαρακοστή

Δήμητρα Μπεχλιβάνη -Σαββοπούλου

(Με τη συνδρομή του Θανάση Ταυρίδη στο φωτογραφικό υλικό)